

Arrest

nr. 315 119 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Moldavische nationaliteit te bezitten, een Roma te zijn van etnische afkomst en een christen orthodox te zijn. U bent geboren op (...) 1988 in Soroca, waar u – telkens voor enkele maanden - gedurende 15 jaar hebt gewoond. U ging niet naar school, maar u leerde uzelf lezen en schrijven. U werkte als handelaar en in het kader van uw werk verbleef u soms in Oekraïne, Rusland en Kazachstan. U hebt een relatie met O. K. (...) (O.V. (...), CG (...)), die de Oekraïense nationaliteit heeft. Samen hebben jullie 2 minderjarige zonen, namelijk I. P. (...) (O.V. (...)) en V. H. (...) (O.V. (...)).

In Moldavië ondervond u om te beginnen problemen om onderdak te vinden. U had geen eigen huis en het was moeilijk om iets te huren, omdat u daarvoor geen middelen had. Daarnaast was het moeilijk om werk te vinden, omdat er geen werkgelegenheid was. Tot slot kreeg u als Roma te maken met discriminatie. Omwille van deze problemen besloot u om 5 jaar gelden Moldavië te verlaten en naar Oekraïne te gaan, waar u ongeveer een half jaar verbleef. Uiteindelijk reisde u in de loop van 2018 via Moldavië, Roemenië en een

voor u onbekend land naar Frankrijk. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 09/10/2018. U kreeg daar echter een weigering en vervolgens ging u naar Duitsland, waar u op 26/11/2019 een verzoek indiende. U werd hier eveneens afgewezen en u keerde na een half jaar terug naar Frankrijk, waar u opnieuw een aanvraag indiende. Ondertussen brak de oorlog uit in Oekraïne, waardoor u eveneens vreesde om terug te keren naar Moldavië. Uiteindelijk kwam u in de loop van mei – juni 2022 naar België en u diende op 29/06/2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Moldavië hebt verlaten omwille van de oorlog in Oekraïne en uw vrees om gemobiliseerd te worden (CGVS, p. 7). Daarnaast was het moeilijk om werk te vinden en had u geen eigen huis (CGVS, p. 7). Tot slot verwees u naar de discriminatie van de Roma-bevolking in Moldavië (CGVS, p. 10 & Vragenlijst CGVS, vraag 5).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen vreemde bent voor het Europese asielsysteem. Uit uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in twee andere landen een verzoek om internationale bescherming indiende, namelijk in 2018 in Frankrijk en in 2019 in Duitsland (CGVS, p. 5 & Vragenlijst DVZ, punt 32 & administratief dossier, “Eurodac Search Result”). U verklaarde op het CGVS dat uw verzoeken om internationale bescherming in beide landen waren gebaseerd op dezelfde motieven als diegene die u in België aanhaalde (CGVS, p. 5). In beide landen ontving u echter een weigeringsbeslissing (CGVS, p. 5 & Vragenlijst DVZ, punt 32). Het feit dat uw verzoeken om internationale bescherming in beide landen werden geweigerd, tast bij voorbaat de ernst van de door u aangehaalde problemen in Moldavië aan. Verder toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Romaminderheid van 4 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen werk vond (CGVS, p. 7; 9), dient om te beginnen opgemerkt te worden dat u weldegelijk in staat was om – weliswaar in beperkte mate – te werken in Moldavië. U verklaarde dat u daar immers 7 of 8 jaar geleden etenswaren verkocht op de markt, maar dat u stopte omdat u geen inkomsten had (CGVS, p. 6-7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u nauwelijks pogingen hebt ondernomen om werk te vinden. U verklaarde dat u probeerde om in een winkel te werken, maar dat u niet werd aangenomen omdat de jobs reeds waren ingevuld (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u echter dat u nooit probeerde om een officiële job te krijgen en dat u geen hulp had gezocht bij de overheid om werk te vinden (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de overheid stapte, omdat u niets anders kan dan verkopen en geen kwalificatie of specialisatie hebt (CGVS, p. 9). Verder deed u eveneens geen beroep op een organisatie om werk te vinden. U verklaarde dat u geen idee had dat zo iets bestond (CGVS, p. 9). Er kan echter verwacht worden dat u de nodige stappen zette om werk te vinden en dat u zich bijvoorbeeld informeerde over de mogelijkheden die bestonden om hulp te krijgen om werk te vinden. Het is dan ook niet ernstig te noemen dat u zich beroept op een gebrek aan werkgelegenheid in Moldavië, als u in de praktijk nauwelijks pogingen ondernam om werk te vinden. Tot slot ondernam u geen enkele poging om financiële ondersteuning te krijgen van de overheid en informeerde u zich niet over de mogelijkheid om een werkloosheidsuitkering te verkrijgen (CGVS, p. 9). Daarnaast informeerde u zich niet naar de bestaande organisaties om hulp te verkrijgen (CGVS, p. 9-10). U deed dit niet omdat veel jonge mensen in Moldavië woonden en dat niemand dat deed (CGVS, p. 10), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Er kan verwacht worden dat u zich wendt tot uw autoriteiten of de bestaande organisaties om financiële hulp te verkrijgen.

Verder – met betrekking tot uw verklaringen dat u geen huis had, er altijd van droomde om een huis te hebben en dat het financieel niet mogelijk was om een huis te bezitten (CGVS, p. 7) – dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat u in staat was om een huis te huren in Moldavië. U verklaarde immers dat u een huis huurde zolang u geld had (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt duidelijk dat u in de mogelijkheid was om onderdak te vinden in Moldavië. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u – al dan niet tijdelijk – onderdak kan verkrijgen in uw ouderlijk huis. U verklaarde immers dat u – wanneer u uit het buitenland terugkeerde naar Moldavië – voor 1 of 2 maanden bij uw familie verbleef in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u daar op dit moment niet heen kan, omdat het in een slechte staat is en dat u daar slechts een maand zou kunnen verblijven. Volgens de Roma-gemeenschap heeft uw jongere broer recht op het huis en zou u daar niet langer kunnen verblijven dan een maand (CGVS, p. 8). Er kan niet worden ingezien waarom u bij een terugkeer naar Moldavië geen tijdelijk onderdak zou kunnen verkrijgen in uw ouderlijk huis. Tot slot blijkt dat u geen stappen hebt ondernomen om hulp te verkrijgen om een huis te kopen of te huren. U verklaarde dat u een woning huurde zolang u geld had, maar dat u geen hulp ging vragen bij de overheid (CGVS, p. 8). U deed geen beroep op uw autoriteiten, omdat u wist dat u een negatief antwoord zou krijgen, omdat u ongeschoold bent en geen werk hebt. Volgens u maakte u geen kans (CGVS, p. 8). Hiervoor baseerde u zich op het feit dat u een hypotheek moet hebben om een huis te kopen, maar dat u voor een hypotheek werk moet hebben met een goed loon en dat u een opleiding moet hebben voor dergelijk werk (CGVS, p. 8). Dit is echter een louter blote bewering, die u op geen enkele wijze staft. U hebt immers geen enkele concrete poging ondernomen om hulp te zoeken bij uw autoriteiten om huisvesting te verkrijgen. Tot slot verklaarde u eveneens dat u zich niet informeerde over de mogelijkheden om hulp te krijgen bij de verschillende organisaties die zich inzetten voor de belangen van de Roma-gemeenschap in Moldavië (CGVS, p. 8). Er kan bijgevolg verwacht worden dat u de nodige stappen zet om hulp te krijgen met betrekking tot uw zoektocht naar een woonplaats.

Tot slot haalde u aan dat de Roma gediscrimineerd worden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud deze discriminatie niet spontaan ter sprake

bracht. Er kan immers verwacht worden dat u dit zou vermelden op het moment dat u werd gevraagd naar de redenen waarom u Moldavië verliet en wat u vreesde bij een terugkeer (CGVS, p. 7). Toen u gewezen werd op het feit dat u bij de DVZ sprak over discriminatie, verklaarde u dat het daar eerst niet over wilde hebben (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u het niet vermeldde, omdat u dacht dat het tijdens het gesprek geleidelijk ter sprake zou komen. Gewezen op het feit dat u gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek, verklaarde u dat uw redenen vooral de werkloosheid en het gebrek aan een verblijfplaats waren (CGVS, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat u hiervan melding zou maken op het moment dat u gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek. Bijgevolg ondermijnt dit in sterke mate de door u aangehaalde vrees als gevolg van de discriminatie van de Roma-bevolking. Daarnaast zijn de door u aangehaalde discriminatoire vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig. U verklaarde dat u met de discriminatie bedoelde dat mensen u raar bekijken in het openbaar. Daarnaast verklaarde u dat jullie niet worden aanvaard in het ziekenhuis. Uw echtgenote had gynaecologische problemen, maar u kreeg te horen dat jullie moesten wachten (CGVS, p. 10). Tot slot had uw vader ooit een verwonding aan zijn schouder opgelopen en was de wonde beginnen etteren, omdat het niet goed was geopereerd. Volgens u zijn ze nalatig tegenover jullie (CGVS, p. 10). Hoewel deze feiten betreurenswaardig zijn, kan dit naar aard, intensiteit en draagwijdte in uw hoofd niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter volledigheid dient bovendien opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u weldegelijk een minimum aan medische hulpverlening kreeg in Moldavië. U verklaarde immers dat u – weliswaar oppervlakkig – werd geholpen bij de dokter, dat u voorschriften kreeg voor medicatie en uw echtgenote uiteindelijk werd geholpen voor haar gynaecologische problemen. Tot slot verklaarde u dat de nalatigheid van het medisch personeel voor iedereen in Moldavië zo was (CGVS, p. 10-11).

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat er in uw hoofd sprake is van een systematische schending van uw fundamentele rechten.

Tot slot – met betrekking tot uw verklaringen dat u niet terug kan omdat de oorlog start in Moldavië (CGVS, p. 7) – dient te worden vastgesteld dat uw vrees voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Moldavië, uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant. U levert namelijk geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat het huidige conflict in Oekraïne zich naar het Moldavische grondgebied zou kunnen uitbreiden. U verklaarde dat u vreest dat de oorlog zal uitbreken, omdat mensen roddelen (CGVS, p. 7), hetgeen een louter blote bewering is. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat het niet de taak van de asielinstanties is om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen: de verzoeker moet in concreto bewijzen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn land systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade. Bijgevolg kan uw vrees voor een gewapend conflict in Moldavië door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

Tot slot verklaarde u dat u vreest dat u gemobiliseerd zou worden in het kader van een oorlog in Moldavië. U verklaarde dat u nooit iemand hebt gedood en dat u dat nooit wilt doen (CGVS, p. 7). Er dient te worden vastgesteld dat uw vrees te worden opgeroepen om voor het Moldavische leger te vechten uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant, die door geen enkel objectief element worden gestaafd. U verstrekt geen enkel element (oproeping, mobilisatiebevel, enz.) waaruit blijkt dat u persoonlijk zou kunnen worden opgeroepen als reservist in het Moldavische leger. U verklaarde louter dat u vreest gemobiliseerd te worden, omdat er roddels zijn en mensen zeggen dat er mobilisaties zijn in Oekraïne en Rusland en dat het ook gaat gebeuren in Moldavië (CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal wijst erop dat het niet de taak van de asielinstanties is om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen: de verzoeker moet in concreto bewijzen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn land systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade. Bovendien vindt er momenteel geen algemene of gedeeltelijke mobilisatie van militaire reservisten in Moldavië plaats. Hoewel geruchten over een mobilisatie van reservisten daadwerkelijk over het hele land worden verspreid, lijken deze geruchten ongegrond te zijn (zie administratief dossier, blauwe map). Bijgevolg kan de vrees die u uit om als reservist in het Moldavische leger te worden opgeroepen, door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw paspoort, uw Moldavisch rijbewijs, de bijlage 26 van uw echtgenote en de kopie van de eerste bladzijde van haar paspoort, bevestigen louter uw en haar identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De geboorteakte van uw zoon I. (...) (O.V. (...)) bevestigt dat u en uw echtgenote de ouders zijn, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw advocaat vroeg om het dossier van u en uw echtgenote gelijktijdig te behandelen (CGVS, p. 12 & Zie e-mail d.d. 26/02/24). De wens van u om in België te verblijven met uw gezin staat los van de bovenstaande beoordeling. De commissaris-generaal dient zich louter uit te spreken over uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Moldavië. Bovendien staat de procedure van uw echtgenote O. K. (...) (O.V. (...), CG (...)) los van uw eigen beoordeling. Bij uw echtgenote dient immers een beoordeling gemaakt te worden tegenover haar eigen land van herkomst, meer bepaald Oekraïne. Bijgevolg dienen het dossier van u en uw echtgenote niet gelijktijdig behandeld te worden.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Moldavië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 EVRM, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 57/1, § 4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het principe van eenheid van gezin, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. Waar in de hoofding van het verzoekschrift aangegeven wordt dat verzoekende partij van zowel Moldavische als Russische nationaliteit is, meent de Raad dat er sprake is van een materiële vergissing. Immers blijkt uit de inhoud van het administratief dossier dat verzoekende partij nooit eerder aangaf naast de Moldavische nationaliteit tevens de Russische nationaliteit te bezitten. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde zij van Moldavische nationaliteit te zijn en gaf zij uitdrukkelijk aan geen andere nationaliteit te hebben (notities CGVS, p. 4). Evenmin worden door haar documenten bijgebracht waaruit kan blijken dat zij tevens de Russische nationaliteit bezit. Er kan dan ook worden aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft, temeer nu verder in het verzoekschrift enkel gewag wordt gemaakt van haar Moldavische nationaliteit en nergens melding wordt gemaakt van en/of enige duiding gegeven wordt omtrent dit Russisch staatsburgerschap. Haar verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Moldavië, het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit.

2.2.5. Wat betreft voorts de kritiek van verzoekende partij dat haar verzoek niet samen behandeld werd met het verzoek van haar vrouw en haar kinderen, duidt de Raad erop, zoals ook reeds bemerkt in de bestreden beslissing, dat de procedure van haar vrouw en kinderen losstaat van haar eigen procedure nu zij immers over de Oekraïense nationaliteit beschikken – hetgeen wordt bevestigd in het verzoekschrift (p. 4) – terwijl verzoekende partij over de Moldavische nationaliteit beschikt. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient de commissaris-generaal zich dan ook louter uit te spreken over haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst, namelijk Moldavië. De verzoeken om internationale bescherming van haar vrouw en kinderen dienen te worden beoordeeld ten aanzien van hun eigen land van herkomst (Oekraïne).

Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat *“(i)ndien het verzoek van verzoeker definitief geweigerd zou worden (...) hij van zijn vrouw en kinderen gescheiden (zal) worden”, dat “(z)ij (...) hem niet (kunnen) volgen naar Moldavië gelet op het feit dat zij onderdanen van Oekraïne zijn” en dat “(h)et CGVS (...) geen rekening (houdt) met het hoger belang van hun kind door de twee minderjarigen van hun vader te scheiden”,* wijst de Raad er evenwel op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dient voorts te worden opgemerkt dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De schending van artikel 8 EVRM, van artikel 3 Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en het principe van eenheid van gezin wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Blijkens haar verklaringen verliet verzoekende partij Moldavië omwille van de oorlog in Oekraïne en haar vrees om gemobiliseerd te worden (notities CGVS, p. 7). Daarnaast verwijst zij nog naar haar Roma-origine en de discriminatie van de Roma-bevolking in Moldavië (notities CGVS, p. 10). Ook gaf zij aan dat het moeilijk was om werk te vinden en dat zij geen eigen huis had (notities CGVS, p. 7).

2.2.7. In de eerste plaats duidt de Raad evenwel op volgende pertinente vaststelling in de bestreden beslissing die reeds de ernst van de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Moldavië aantast: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen vreemde bent voor het Europese asielsysteem. Uit uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt immers dat u reeds in twee andere landen een verzoek om internationale bescherming indiende, namelijk in 2018 in Frankrijk en in 2019 in Duitsland (CGVS, p. 5 & Vragenlijst DVZ, punt 32 & administratief dossier, “Eurodac Search Result”). U verklaarde op het CGVS dat uw verzoeken om internationale bescherming in beide landen waren gebaseerd op dezelfde motieven als diegene die u in België aanhaalde (CGVS, p. 5). In beide landen ontving u echter een weigeringsbeslissing (CGVS, p. 5 & Vragenlijst DVZ, punt 32). Het feit dat uw verzoeken om internationale bescherming in beide landen werden geweigerd, tast bij voorbaat de ernst van de door u aangehaalde problemen in Moldavië aan.”* Verzoekende partij laat deze motivering geheel ongemoeid, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.8. Wat betreft haar Roma-origine en de door haar aangehaalde problemen van discriminatie, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden, doch wordt er tevens op gewezen en uitgebreid gemotiveerd dat deze situatie *“evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren (is) en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan

de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.”

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht als volgt besloten: “Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de door verwerende partij bijgebrachte “COI Focus” betreffende “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 3), en zoals bevestigd in de “COI Focus” betreffende “Moldavië. Algemene situatie” d.d. 22 februari 2024 (bijgebracht bij aanvullende nota van 25 september 2024), treedt de Raad verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

In zoverre verzoekende partij in dit kader wijst op (informatie inzake) het gegeven dat zich in de stad Otaci in juni 2021 gedurende enkele dagen etnische spanningen hebben voorgedaan tussen de Roma en de rest van de bevolking, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij op dat ogenblik persoonlijk in het buitenland was, niet in deze regio aanwezig was en bijgevolg niet bij deze spanningen betrokken was. Door verzoekende partij worden geen persoonlijke, aan deze spanningen gelinkte problemen aangehaald. Voorts blijkt uit de door verzoekende partij aangehaalde en de door verwerende partij gehanteerde informatie dat er een concreet incident, met name een voorafgaand conflict tussen enkele individuen, aan de basis lag van de voormelde spanningen. Ook dient te worden vastgesteld dat deze spanningen reeds na enkele dagen werden beëindigd door de Moldavische autoriteiten, meer bepaald door de tussenkomst van de Moldavische SF-troepen. Voorts toont verzoekende partij niet aan en uit de voorliggende informatie kan niet worden afgeleid dat zich sedertdien nog verdere, aan deze spanningen gelinkte incidenten zouden hebben voorgedaan en/of dat er op heden een risico zou bestaan dat deze spanningen zich zouden dreigen te herhalen.

In de bestreden beslissing wordt bovendien nog dienstig verwezen naar de in Moldavië beschikbare beschermingsmogelijkheden waarop Roma beroep kunnen doen in geval van problemen van discriminatie: “Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een

klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”

De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Dient in dit kader overigens nog te worden onderstreept dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Moldavische autoriteiten tevens bevestiging vinden in het feit dat Moldavië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op bovenstaande bevindingen kan verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Roma in Moldavië om aan te tonen dat zij in Moldavië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en/of dat het haar in Moldavië aan nationale bescherming ontbeert. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

Immers treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze inzake de door verzoekende partij aangehaalde problemen op het volgende wijst: *“Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen werk vond (CGVS, p. 7; 9), dient om te beginnen opgemerkt te worden dat u weldegelijk in staat was om – weliswaar in beperkte mate – te werken in Moldavië. U verklaarde dat u daar immers 7 of 8 jaar geleden etenswaren verkocht op de markt, maar dat u stopte omdat u geen inkomsten had (CGVS, p. 6-7). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u nauwelijks pogingen hebt ondernomen om werk te vinden. U verklaarde dat u probeerde om in een winkel te werken, maar dat u niet werd aangenomen omdat de jobs reeds waren ingevuld (CGVS, p. 9). Verder verklaarde u echter dat u nooit probeerde om een officiële job te krijgen en dat u geen hulp had gezocht bij de overheid om werk te vinden (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u niet naar de overheid stapte, omdat u niets anders kan dan verkopen en geen kwalificatie of specialisatie hebt (CGVS, p. 9). Verder deed u eveneens geen beroep op een organisatie om werk te vinden. U verklaarde dat u geen idee had dat zo iets bestond (CGVS, p. 9). Er kan echter verwacht worden dat u de nodige stappen zette om werk te vinden en dat u zich bijvoorbeeld informeerde over de mogelijkheden die bestonden om hulp te krijgen om werk te vinden. Het is dan ook niet ernstig te noemen dat u zich beroept op een gebrek aan werkgelegenheid in Moldavië, als u in de praktijk nauwelijks pogingen ondernam om werk te vinden. Tot slot ondernam u geen enkele poging om financiële ondersteuning te krijgen van de overheid en informeerde u zich niet over de mogelijkheid om een werkloosheidsuitkering te verkrijgen (CGVS, p. 9). Daarnaast informeerde u zich niet naar de bestaande organisaties om hulp te verkrijgen (CGVS, p. 9-10). U deed dit niet omdat veel jonge mensen in Moldavië woonden en dat niemand dat deed (CGVS, p. 10), hetgeen vanzelfsprekend geen afdoende verklaring is. Er kan verwacht worden dat u zich wendt tot uw autoriteiten of de bestaande organisaties om financiële hulp te verkrijgen.*

Verder – met betrekking tot uw verklaringen dat u geen huis had, er altijd van droomde om een huis te hebben en dat het financieel niet mogelijk was om een huis te bezitten (CGVS, p. 7) – dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat u in staat was om een huis te huren in Moldavië. U verklaarde immers dat u een huis huurde zolang u geld had (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt duidelijk dat u in de mogelijkheid was om onderdak

te vinden in Moldavië. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u – al dan niet tijdelijk – onderdak kan verkrijgen in uw ouderlijk huis. U verklaarde immers dat u – wanneer u uit het buitenland terugkeerde naar Moldavië – voor 1 of 2 maanden bij uw familie verbleef in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u daar op dit moment niet heen kan, omdat het in een slechte staat is en dat u daar slechts een maand zou kunnen verblijven. Volgens de Roma-gemeenschap heeft uw jongere broer recht op het huis en zou u daar niet langer kunnen verblijven dan een maand (CGVS, p. 8). Er kan niet worden ingezien waarom u bij een terugkeer naar Moldavië geen tijdelijk onderdak zou kunnen verkrijgen in uw ouderlijk huis. Tot slot blijkt dat u geen stappen hebt ondernomen om hulp te verkrijgen om een huis te kopen of te huren. U verklaarde dat u een woning huurde zolang u geld had, maar dat u geen hulp ging vragen bij de overheid (CGVS, p. 8). U deed geen beroep op uw autoriteiten, omdat u wist dat u een negatief antwoord zou krijgen, omdat u ongeschoold bent en geen werk hebt. Volgens u maakte u geen kans (CGVS, p. 8). Hiervoor baseerde u zich op het feit dat u een hypotheek moet hebben om een huis te kopen, maar dat u voor een hypotheek werk moet hebben met een goed loon en dat u een opleiding moet hebben voor dergelijk werk (CGVS, p. 8). Dit is echter een louter blote bewering, die u op geen enkele wijze staft. U hebt immers geen enkele concrete poging ondernomen om hulp te zoeken bij uw autoriteiten om huisvesting te verkrijgen. Tot slot verklaarde u eveneens dat u zich niet informeerde over de mogelijkheden om hulp te krijgen bij de verschillende organisaties die zich inzetten voor de belangen van de Roma-gemeenschap in Moldavië (CGVS, p. 8). Er kan bijgevolg verwacht worden dat u de nodige stappen zet om hulp te krijgen met betrekking tot uw zoektocht naar een woonplaats.

Tot slot haalde u aan dat de Roma gediscrimineerd worden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud deze discriminatie niet spontaan ter sprake bracht. Er kan immers verwacht worden dat u dit zou vermelden op het moment dat u werd gevraagd naar de redenen waarom u Moldavië verliet en wat u vreesde bij een terugkeer (CGVS, p. 7). Toen u gewezen werd op het feit dat u bij de DVZ sprak over discriminatie, verklaarde u dat het daar eerst niet over wilde hebben (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u het niet vermeldde, omdat u dacht dat het tijdens het gesprek geleidelijk ter sprake zou komen. Gewezen op het feit dat u gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek, verklaarde u dat uw redenen vooral de werkloosheid en het gebrek aan een verblijfplaats waren (CGVS, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat u hiervan melding zou maken op het moment dat u gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek. Bijgevolg ondermijnt dit in sterke mate de door u aangehaalde vrees als gevolg van de discriminatie van de Roma-bevolking. Daarnaast zijn de door u aangehaalde discriminatoire vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig. U verklaarde dat u met de discriminatie bedoelde dat mensen u raar bekijken in het openbaar. Daarnaast verklaarde u dat jullie niet worden aanvaard in het ziekenhuis. Uw echtgenote had gynaecologische problemen, maar u kreeg te horen dat jullie moesten wachten (CGVS, p. 10). Tot slot had uw vader ooit een verwonding aan zijn schouder opgelopen en was de wonde beginnen etteren, omdat het niet goed was geopereerd. Volgens u zijn ze nalatig tegenover jullie (CGVS, p. 10). Hoewel deze feiten betreurenswaardig zijn, kan dit naar aard, intensiteit en draagwijdte in uw hoofd niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter volledigheid dient bovendien opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u weldegelijk een minimum aan medische hulpverlening kreeg in Moldavië. U verklaarde immers dat u – weliswaar oppervlakkig – werd geholpen bij de dokter, dat u voorschriften kreeg voor medicatie en uw echtgenote uiteindelijk werd geholpen voor haar gynaecologische problemen. Tot slot verklaarde u dat de nalatigheid van het medisch personeel voor iedereen in Moldavië zo was (CGVS, p. 10-11).

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat er in uw hoofd sprake is van een systematische schending van uw fundamentele rechten.”

Verzoekende partij beperkt zich ertoe de reeds door haar aangehaalde problemen te herhalen alsook te wijzen op haar kwetsbaar profiel – zij verwijst naar haar Roma-origine, naar haar gebrek aan scholing, naar het gegeven dat zij niet veel in Moldavië heeft gewoond en er geen eigen woonplaats heeft, naar het feit dat zij enkel Russisch en Rom spreekt en geen Moldavisch kent en naar het gegeven dat zij een vrouw en drie minderjarige kinderen ten laste heeft – waarmee zij evenwel op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet aantoonbaar de discriminatie waarvan zij het slachtoffer werd en/of zal worden in geval van terugkeer naar Moldavië dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in Moldavië voor haar ondraaglijk is. Evenmin toont zij aan dat zij een dermate kwetsbaar profiel heeft dat van haar niet mag worden verwacht dat zij zich in geval van eventuele problemen wegens haar Roma-origine zou wenden tot haar nationale autoriteiten teneinde de nodige bescherming te verkrijgen.

2.2.9. Wat betreft nog haar vrees om gemobiliseerd te worden in het kader van een oorlog in Moldavië, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in navolgende motivering, die door verzoekende partij geheel ongemoeid wordt gelaten: “Tot slot verklaarde u dat u vreest dat u gemobiliseerd zou worden in het kader van een oorlog in Moldavië. U verklaarde dat u nooit iemand hebt gedood en dat u dat nooit wilt doen (CGVS, p. 7). Er dient te worden vastgesteld dat uw vrees te worden opgeroepen om voor het Moldavische leger te

vechten uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van uw kant, die door geen enkel objectief element worden gestaafd. U verstrekt geen enkel element (oproeping, mobilisatiebevel, enz.) waaruit blijkt dat u persoonlijk zou kunnen worden opgeroepen als reservist in het Moldavische leger. U verklaarde louter dat u vreesst gemobiliseerd te worden, omdat er roddels zijn en mensen zeggen dat er mobilisaties zijn in Oekraïne en Rusland en dat het ook gaat gebeuren in Moldavië (CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal wijst erop dat het niet de taak van de asielinstanties is om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen: de verzoeker moet in concreto bewijzen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn land systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade. Bovendien vindt er momenteel geen algemene of gedeeltelijke mobilisatie van militaire reservisten in Moldavië plaats. Hoewel geruchten over een mobilisatie van reservisten daadwerkelijk over het hele land worden verspreid, lijken deze geruchten ongegrond te zijn (zie administratief dossier, blauwe map). Bijgevolg kan de vrees die u uit om als reservist in het Moldavische leger te worden opgeroepen, door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.”

2.2.10. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat haar paspoort, haar Moldavisch rijbewijs, de bijlage 26 van haar echtgenote en de kopie van de eerste bladzijde van haar paspoort louter haar identiteit en die van haar echtgenote bevestigen, dewelke op zich niet betwist worden. De geboorteakte van haar zoon I. bevestigt voorts enkel dat zij en haar echtgenote de ouders zijn, hetgeen evenmin ter discussie staat.

2.2.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 februari 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT